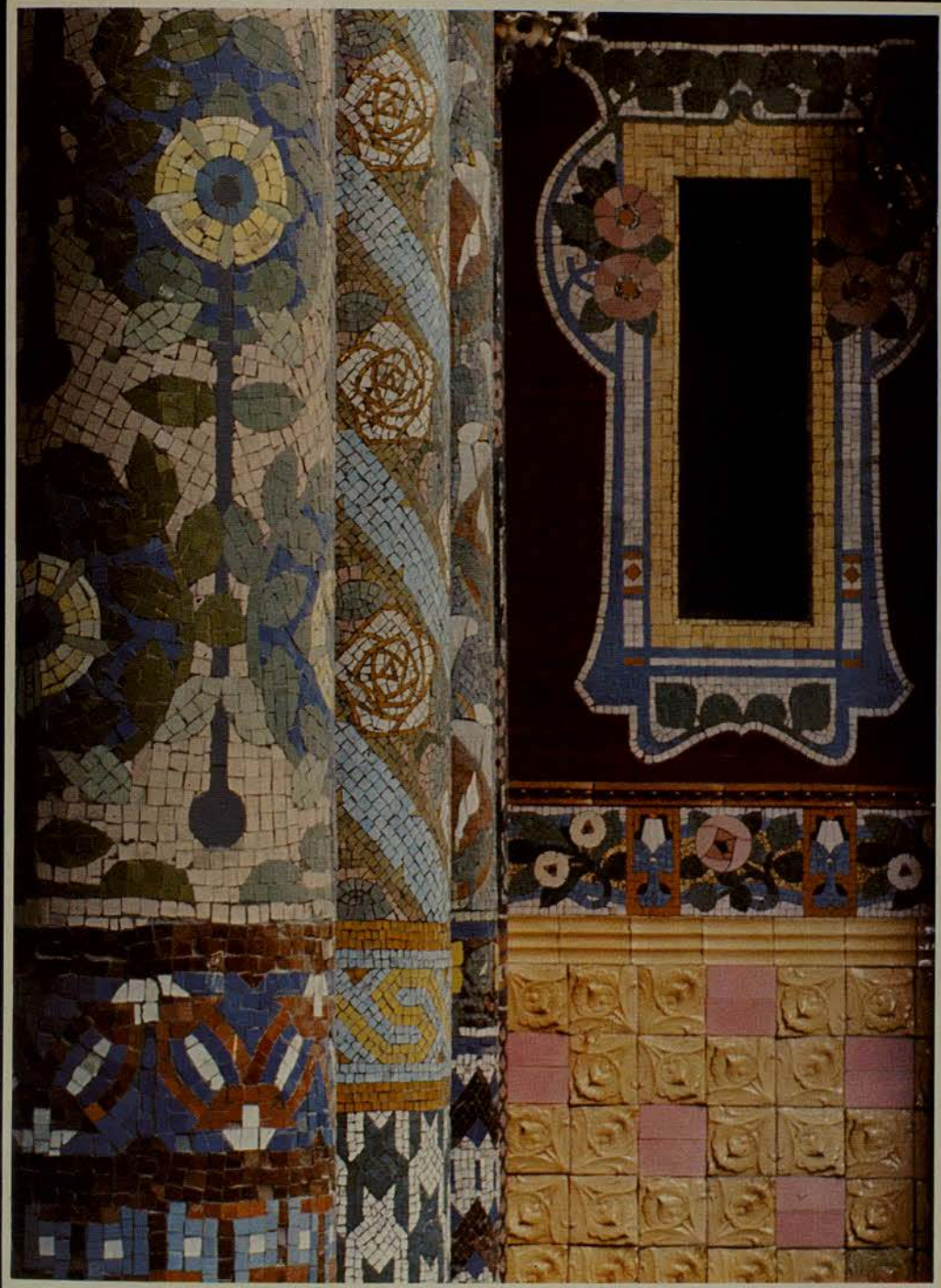

Guia Musical 1981-82 12

Barcelona – Muntaner, 300
Madrid – Hermosilla, 75

Pianos. Organos. Alta fidelidad

- * Estudio y clases de piano, órgano y guitarra.
Profesores especializados.
- * Instrumentos para colegio y asesoría musical.
- * Sala de audiciones: conciertos de música
programados y recitales de órgano
- * Consulte nuestras condiciones especiales de venta.

GRANADOS, ENCARA UNA SORPRESA —

La imatge que tenim de les figures senyeres de cultura sol fixar-se en models estereotipats que es recolzen en les coordenades estètiques vigents en determinades etapes històriques. A vegades, impensadament, una nova dada (que potser ja coneixíem, però de la qual ignoràvem el seu potencial expressiu) se'ns presenta de sorpresa i, en presentar uns nous horitzons intencionals, ens obliga a modificar uns criteris establerts i, a voltes, esclerotitzats per la rutina o per una certa mandra mental.

Faig aquestes consideracions amb motiu de la gravació en un microsolc, feta als Estats Units, del poema simfònic «Dante» d'Enric Granados, pàgina de la qual vaig tenir coneixement fa uns mesos, gràcies a una *cassette* que em facilità el compositor Josep Soler, amb qui comentarem la insòlita projecció espiritual que es detecta en aquest poema, tan diferent, estilísticament i per la intenció, dels criteris que en general informen l'obra de Granados que coneixem i que tenim a l'abast.

Efectivament, hom ha parlat de Granados (i jo ho he fet repetidament) com el compositor refugiat en l'enyorança d'un nacionalisme urbà («Tonadillas», «Danzas españolas», «Goyescas») o en la nostàlgia d'un lirisme de signe post-romàntic, amb arrels en l'obra pianística de Grieg, de Schumann i de Chopin. Contemporani estricte de Schoenberg, de Debussy, de Stravinsky, o de Mahler, era difícil descobrir en les seves pàgines més conegudes (les citades) la petja de les inquietuds espirituals que animaren les respectives creacions dels compositors tot just citats. Ara, amb motiu del coneixement d'aquest poema simfònic s'obre una insòlita perspectiva espiritual, que ens obliga a modificar la consideració que ens mereix aquest gran compositor.

Recentment, a Boston (E.U.A.), s'ha celebrat una sèrie d'actes (concerts i conferències) que amb el títol de «Goyescas & Granados» han evocat la figura del mestre, que ha cobrat així nova actualitat. El doctor Antoni Carreras, gendre de Granados i dipositari del seu llegat material (parlo de partitures i de documentació) m'ha facilitat el disc del qual he parlat i, cosa encara més important, ha posat a la meua disposició la partitura del poema «Dante», que porta l'opus 21 dintre del catàleg general de l'obra del compositor.

Coneixíem l'existència de l'obra, però no el seu contingut. El poema simfònic «Dante», dividit en dues parts («Dante e Virgilio», i «Paolo i Francesca»), ens mostra una faceta totalment inesperada de la concepció musical de Granados, en la qual, amb una riquesa d'idees de caràcter eminentment simfònic, l'autor demostra haver après perfectament la gran lliçó del cromatisme wagnerià, que tracta d'una manera natural i espontània i al qual atorga un emotiu lirisme dotat d'una indubtable càrrega expressiva i comunicativa. La intervenció de la veu en la segona part (amb text del Cant V de l'«Infern» de la «Divina Comèdia») emparenta el poema amb la concepció simfònica de Mahler, amb la qual presenta, en definitiva, notables concomitàncies d'estil i de concepte.

He de fer notar que en la gravació alludida (deguda a l'Orquestra de Louisville, dirigida per Jorge Mester) se suprimeixen notables fragments que, en vulnerar la concepció estructural de la partitura, poden dificultar la seva total comprensió.

L'obra hauria de figurar en els programes de la nostra Orquestra.

MANUEL VALLS

*Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació
de la Generalitat de Catalunya*

SERVEI DE MÚSICA

CONCERTS DE SANT JORDI

Del 23 al 27 d'abril de 1982

Cicle de 40 concerts arreu de Catalunya

TORTOSA ● BARCELONA ● MONTCADA ● RIPOLLET ● L'HOSPITALET DE LLOBREGAT ● CADAQUÉS ● GIRONA ● IGUALADA ● LA SÈNIA ● GRANOLLERS ● BREDÀ ● FALSET ● ALCOVER ● SANT CUGAT DEL VALLÈS ● SANT POL DE MAR ● BEGUR ● CANTONIGRÒS ● ALELLA ● VIC ● VILANOVA I LA GELTRÚ ● LLEIDA ● ROQUETES ● MARATA ● SABADELL ● CERVERA ● PONTS ● BORGES DEL CAMP ● LA BISBAL D'EMPORDÀ ● MOLLERUSSA ● TARRAGONA ● AMETLLA DE MAR ● SANT SADURNÍ D'ANOIA ● REUS ● ARENYS DE MAR ● SANT FELIU DE LLOBREGAT ● GIRONELLA

KLAVIER QUARTETT DE BARCELONA ● CORAL SANT JORDI ● ESCOLANIA DE MONTCADA ● HARMONIA CALDA ● JUAN LUIS ANASAGASTI - M.ª EMPARA GARCIA CRUELLS ● ORFEÓ DE CANTONIGRÒS ● ANNA BAGET - MÒNICA PONS ● ORFEÓ DE SANTS ● JORDI COLOMER - JOAN FURIÓ ● ANNA M.ª CARDONA ● ORFEÓ GRACIENC ● CORAL JOIA DE MAIG D'ANGLESOLA ● CORAL SHALOM ● TRIO BARTÓK ● CONJUNT INSTRUMENTAL UNDARIUS DE GIRONA ● ORQUESTRA SIMFÒNICA ESTELA ● SCHOLA CANTORUM D'IGUALADA ● DIATESSARON ● CONSONARE ● ANNA M.ª ALBORS ● COR AL-LELUIA DE TARRAGONA ● CLAUDI ARIMANY - ANNA BAGET - ALBERT ROMANÍ ● CORAL GARBÍ ● JOSEP M.ª ALPISTE - M.ª JESÚS CRESPO ● CORAL JOVENTUT SARDANISTA DE PUIG-REIG ● AGRUPACIÓ POLIFÒNICA DE VILAFRANCA ● QUARTET RENAIXENÇA ● ORFEÓ BADALONÍ ● ORQUESTRA DE CAMBRA AMICS DELS CLASSICS ● FRANCESC DE P. SOLER ● VICENÇ LÓPEZ - ÀNGEL SOLER ● ORQUESTRA DE CAMBRA DE VIC ● CORAL JOIA ● JAUME TORRENT ● TRIO SANTA CECÍLIA ● QUARTET VOCAL SCHERZO ● JOSEP CARRERAS

Je ne crée
que pour l'homme
Jacques Bogart

LA VIE DE CHAQUE HOMME EST UN "ONE MAN SHOW."

PARFUMS JACQUES BOGART - PARIS
123, CHAMPS - ELYSEES

La nueva línea de Jacques Bogart.

L'ETNO-MUSICOLOGIA: UN TERRENY D'AMPLIS HORITZONS

A causa de l'existència d'elements d'un determinat caràcter estètic, algunes vegades estereotipats i elitistes, tenim una noció mediatitzada del terme «música» i li atorguem un sentit molt delimitat. D'aquest terme, moltes vegades s'acostuma a reduir-ne la significació, perquè l'utilitzem per definir i expressar la Música clàssica occidental (prenent, això sí, l'acceptació més àmplia d'aquesta terminologia), o bé per expressar les varietats que la música més popularitzada ens ofereix: rock, cançó moderna, etc.

Però la música tradicional i ètnica, aquella que per definició no està subjecta forçosament a cap tipus de representació gràfica, sinó que ha estat transmesa de manera multiseccular mitjançant la tradició oral, i que ha obert en el decurs dels temps grans perspectives a la —diguem-ne— música més «erudita», és, a vegades, marginada totalment de la nostra panoràmica; i, essent bons aficionats i coneixedors de la música, sovint tan sols estem assabentats d'una parcel·la d'aquest art, ignorant les altres músiques existents al món, aquelles a les quals no els ha preocupat el disseny de plaure, ni els d'estar d'acord, o no, amb els corrents artístics, o bé les més comercials, i ja no diguem les que tan lluny es situen, en origen i per naturalesa, de les nostres sales de concerts. Per tal d'estudiar els tipus de música exòtics i estranys, però vinculats íntimament amb els desenvolupaments socio-culturals, econòmics, rituals i cíclics dels individus i dels pobles que els ocasionen, ha sortit, no sense controvèrsia, una nova ciència dins de la

branca de les que estudien l'home: l'Etno-musicologia.

Els inicis de l'Etno-musicologia semblen situar-se, pel cap alt, en el moment de la invenció de l'enregistrament del so. El seu camp d'acció ha estat llargament debatut. Aquestes polèmiques han portat, com és lògic, a no poques incertituds, equívocs, limitacions i extralimitacions segons els autors i especialistes que s'han ocupat del seu àmbit i camps d'acció. Les principals escoles, l'alemanya i l'americana, estan d'acord ara a emprar el terme com a substitutiu de folklore musical, però han estat necessàries algunes dècades perquè els tractaments de caràcter antropològic i comparatiu que la nova ciència proposa fossin acceptats i utilitzats per aquells estudiosos aferrats a la clàssica terminologia de folklore, en el sentit més totalitari del mot, per tal de designar amb aquest terme els estudis que sobre aquelles temàtiques es feien.

Actualment es poden considerar problemes resolts plantejaments com els de Cl. Marcel-Dubois, quan diu que els treballs d'etno-musicologia tenen com a objectiu primordial l'observació directa del comportament mico-tradicional de les diverses societats, la investigació dels fenòmens musicals expressats, l'examen analític i sistemàtic de la substància musical recopilada en les missions de camp, etc., a fi de poder revelar, a voltes, tipologies atàviques que interessin directament la gènesi del llenguatge musical (Cf. Cl. Marcel-Dubois «Musique populaire française» a *Encyclopédie de la musique*, Fas-

quelle, París, 1960), centrant els camps d'acció de la ciència; també s'hi poden considerar els de M. Kolinski, quan assenyalava que és més important l'enfocament general i els tractaments que aquesta especialitat científica propicia que no pas la limitació de la zona de l'àrea geogràfica que s'estudia («Ethnomusicology, its problems and methods», *Ethnomusicology*, Newsletter, 1957), rebatent aquelles primeres divisions de «música europea» i de «música extra-europea», per fixar el llinar del folklore musical i de l'etno-musicologia. Avui, per tal de conèixer i poder fer les pertinents recerques sobre les seves arrels més ancestrals en el terreny del llenguatge musical, ja no manca en cap centre cultural del món un departament que amb miraments musicològics i científics salvaguardi i estudiï el seu passat sonor.

A casa nostra això encara no ens ha arribat. La gran comesa de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya, tots sabem com va finir. Els documents escrits aleshores, qui sap on paren? Altres intents més recents, bé que de condicions més modestes, s'han vist mancats o d'ajut financer o de suport institucional. ¿Caldrà esperar fins que no en resti ni un bri, d'aquelles músiques, per començar a lamentar-nos inútilment de no haver-les recopilades de manera organitzada i científica? Tot i que, a aquest aspecte musicològic exposat, se li dona actualment la categoria de disciplina universitària, el tractament dels materials sonors que la ciència aporta dins les obres de la «gran» música, és tema antinòmic. Mentre alguns compositors advoquen per un retorn a les fonts del primitivisme,

a través dels elements que els ofereix la música ètnica de les diferents cultures, altres no admeten el procediment, considerant-lo com un pseudo-retorn al nacionalisme folklòric.

Al costat de les conviccions preconitzades i recolzades en les obres de Bartók i Kodály —ambdós etno-musicòlegs prestigiosos a més de compositors, pedagogs, etc. (vegeu sobre el primer l'excel·lent article de C. Guinovart «En el Centenari de Béla Bartók», *Guia* 3, 81-82)— en defensa de la utilització d'aquella deu inesgotable de material musical que proporciona la natura, es troba l'època dita neoclàssica de Stravinsky, durant la qual dona alguna opinió poc favorable a aquells procediments, encara que, més tard, retornaria a la utilització dels temes tradicionals. Schönberg qualificava els compositors que utilitzaven materials folklòrics amb paraules envanides i gairebé dèspotes. L'any 1939 però, ell mateix escriví l'obra *Köl Nidrai* basada sobre un tema jueu amb elements orientals i espanyols que és tractat com a «cant ferm» dintre de les variacions que contexturen l'obra. Recordem, però, que el tractament dels elements de la música tradicional dins de la dita música culta d'occident venia ja de lluny. A partir del segle X les dues fonts primordials d'inspiració musical foren el cant pla i la cançó popular. Vegem-ne alguns exemples: la influència de la melodia popular en els cants dels trobadors, i, potser, viceversa; la utilització de cançons tradicionals com a temes de les misses del Renaixement; el tractament del Coral (gènere en certa manera popularitzat), en l'obra de J. S. Bach; la re-

producció de la Simfonia del Pifferari, pastors postulants dels Abruzos, en *El Messias* de G. J. Haendel; els motius i moviments de germen tradicional introduïts en les obres de Haydn, Mozart, del mateix Beethoven i tota l'extensa producció dels romàntics i nacionalistes dels quals no n'escriuré res per no fer exhaustiu aquest treball.

Malgrat els postulats i les opinions de Schönberg, l'art del segle XX s'ha caracteritzat per un marcat retorn al tractament dels elements que les troballes de l'etno-musicologia aporta. L'empremta de Debussy i de Ravel al llindar del nou segle arranca de l'efecte que a ambdós els produí la música exòtica escoltada a l'Exposició Mundial de París el 1889. (Vegeu el magnífic treball de C. Brailoiu «Le pentatonisme chez Debussy» a *Studia Memoriae Belae Bartok Sacra*). No cal recordar, quant a la figura de Ravel, les seves incursions constants, a més a més del pentatonisme, en el món del jazz i de les essències de la música tradicional espanyola. Solament cal citar els noms de Falla, Turina, Albéniz, Granados, etc. perquè aquella idea es recolzi plenament. El compositor anglès B. Britten introdueix en la seva música l'esperit de la cançó tradicional com un element de gran subtilitat. També recrea algunes melodies i elabora dins dels marcs que li proporcionen les formes tradicionals. A. Berg utilitza un *ländler* de Caríntia i una melodia en *yodel* procedent dels Alps en el seu *Concert per a violí*. M. Delage assaja intents d'elaboració de les melodies i ritmes indis al llenguatge contemporani en *Quatre poèmes hindous* i, finalment, O. Messiaen s'abeura de ple en els tecnicismes teòrics de la

música de l'Índia. Recerca en els Talas (models de tipus rítmics), i en les Ragas (models de tipus melòdics), les *Tècniques del seu llenguatge musical*. D. Shostakovich ha utilitzat elements folklòrics a partir de la seva *Cinquena simfonia* i fins i tot els compositors americans, una mica allunyats d'aquestes tendències degut a l'aclapament que els suposava caure gairebé sempre dins de les influències foranes i del jazz, han retornat a l'element ètnic. Valgui com a exemple el celebrat *Appalachian Spring* d'A. Copland, estructurat sobre temes tradicionals, danses i salms extrets de la música tradicional nord-americana. (Vegeu «La música popular y la música exòtica», a *La Música del siglo XX* d'H. H. Stuckenschmidt, E. Guadarrama, Madrid, 1960).

Totes aquestes aportacions, i més, ha lliurat l'etno-musicologia al terreny de la música estricta. No enunciaré ara les seves contribucions a les altres dues ciències que configuren la hibridació del terme, és a dir, l'etnologia i la musicologia. En aquell camp, però, i és un desig totalment personal, confio que els creadors, primer, i, més tard, els auditors, sàpiguen trobar el moment àlgid per aportar uns i apreciar els altres l'elucubració més especulativa i la simplicitat més afable, essent tots amplexos en criteris d'acceptació, coneixement i estudi d'aquells tipus de música llunyana, en origen, en relació als nostres cànons artístics i estètics.

JOSEP CRIVILLÉ I BARGALLÓ

Membre de la International Council
for Traditional Music

La pasión del momento. El eterno femenino.

Parfum **Jean-Louis Scherrer.** Haute Couture. Paris.

LA FCEC / LEO MASSÓ

Les inicials de la sigla volen dir Federació Catalana d'Entitats Corals, i és —tal com explica Leo Massó, cap de la Comissió Gestora que s'ha ocupat de l'endegament de la nova etapa de l'entitat...

—...continuadora, evidentment, del que ha estat el Secretariat dels Orfeons de Catalunya (SOC). Per tant, no és —com potser podria semblar a algú— una nova entitat, en sentit absolut. El motiu primordial del replantejament que ha menat a la constitució de la FCEC, és la necessitat de tenir entitat pròpia i la possibilitat de poder-la aconseguir legalment, cosa no pas factible abans d'ara. Si hem arribat on som, en molt bona part ho devem a Omnim Cultural que, dit en paraules entenedores, ens ha «fet de parai-gua» durant tretze anys. Ara, amb el pes específic que la vida coral té a Catalunya, creiem que podem tornar a l'esquema jurídic que aquesta activitat musical tenia a Catalunya a principis de segle.

—Naturalment, la nova etapa s'ha posat a la consideració de les entitats...

—A Manresa, el novembre de l'any passat, es van reunir en Assemblea Extraordinària els representants de més de vuitanta entitats corals; per una àmplia majoria, foren aprovats els nous estatuts, amb discussions apassionades que demostraren l'interès per la qüestió; aquells estatuts, havien estat elaborats per una Comissió Gestora, composta per 25 membres, que hi treballà durant un any. Aquests estatuts, acceptats democràticament, donen unes regles de joc prou àmplies, i demanen a la vegada una participació activa de les entitats corals, canalitzada molt especialment a través de les respectives Delegacions (que ja existien, però a les quals és atorgat ara un major protagonisme).

Leo Massó és un home plenament convençut que es pot fer feina, i de la bona...

—...però, naturalment, tot seria paper mullat si no hi hagués una plena participació, tant a nivell de grup com individual. Solament així podrem millorar els resultats de la feina feta per les nostres entitats. Per al millor funcionament de qualsevol organització, calen, certament, uns estatuts i un reglament; però allò més important és fer feina, i fer-la bé!

—Creus que el gran públic, fins i tot el que

va a escoltar les actuacions de les agrupacions corals, és conscient de tot el que hi ha darrera l'aspecte musical?

Es posa francament seriós; és ben clar que el tema que toquem el preocupa, i molt.

—Mira, tu saps prou bé que, per mitjà del cant coral, es pot fer música, i música de la bona. Però potser, per la popularitat de la seva circumstància, s'hauria d'aprofitar més, de cara a augmentar el nivell cultural de Catalunya... No es poden bandejar els valors humans que comporta fer música en grup: compromís, entrega, treball comunitari, i tants aspectes més, llargs d'enumerar. El compromís que a Manresa vàrem prendre amb l'aprovació dels estatuts de la Federació, intenta que tot això sigui dut a terme més i millor.

—Quina és la vinculació i la disposició dels grups joves?

—Quant al fet generacional, hi ha coses simptomàtiques; per exemple, la gran proliferació de corals joves, amb joves directores, de qualitat força bona, la majoria de les quals pertanyen ja a la Federació i totes elles amb un desig tan gran de fer música, que el seu camí ja pot igualar-se, en molts aspectes, al d'entitats amb més veterania...

—L'empenta, doncs, sembla que no ha de faltar...

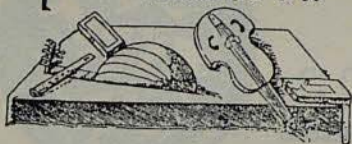
—En absolut! El nostre moviment coral és força satisfactori, i cal tenir en compte que practicar-lo no és una activitat gens fàcil

—assaigs, desplaçaments, hores preses al descans o a altra mena de lleure...— i, a més, com dic molt sovint, exigeix un compromís. Ultra l'aspecte de treball comunitari, cal remarcar l'esperit d'organització de les Delegacions, en forma d'aplecs, trobades, curssets de direcció, de tècnica vocal... Recentment, la Delegació de l'incipient Nucli del Barcelonès ha dut a terme un Curset de Direcció Coral i Interpretació que ha professorat el director luxemburguès Pierre Cao, que ha tingut un ressò francament multitudinari, tant entre directores com entre cantaires.

De tot allò que hem parlat, que és molt més que no l'escrit, se'n desbrèn una gran confiança en el futur del cant coral a casa nostra, a benefici de la música i de la cultura i, per mitjà d'elles, de Catalunya.

M.ª TERESA GIMÉNEZ

pro musica

PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXIV TEMPORADA MUSICAL

SCOTTISH CHAMBER ORCHESTRA

ORFEÓ DONOSTIARRA

TERESA BERGANZA, mezzo

THOMAS MOSER, tenor

ELISABETH CONNELL, soprano

CAROLYN WATKINSON, mezzo

EIDWEN HARRHY, soprano

Director

SIR CHARLES MACKERRAS

MOZART: La Clemenza di Tito (en versió de concert)

Dimecres, 5 de maig de 1982, a les 21 h.

Divendres, 7 de maig de 1982, a les 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau, de 17 a 21 h.

Preus especials per a estudiants.

música a catalunya

ABRIL

DIA 23

TORTOSA

Palau Oliver de Boteller - 20 h.
Klavier Quartett de Barcelona
Mozart, Mendelssohn.

MONTCADA

Església Parroquial de Sta. Engràcia
Escolania de Montcada.
Dir.: Jordi Valls i Fuster
Cançons populars catalanes, Clérambault,
Beethoven, Mozart, Charpentier, Antoni Soler, C. Orff.

RIPOLLET

Església parroquial - 22 h.
Harmonia Calda
W. A. Mozart.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Ateneu - 20 h.
Juan Luis Anasagasti, tenor
M.ª Empara García Cruells, piano

CADAQUÉS

Església parroquial - 22 h.
Orfeo de Cantonigròs

GIRONA

Teatre Municipal - 22 h.
Anna Baget, violí
Mònica Pons, piano
Beethoven, Bartók, Prokof'ev, Falla.

DIA 24

LA SENIA

Casa de Cultura de la Caixa de
Pensions - 19 h.
Jordi Colomer, flauta
Joan Furió, guitarra
Frescobaldi, Barsanti, Telemann, Sor, Kovacs,
Linde, Stingl.

GRANOLLERS

Casa de Cultura St. Francesc - 22 h.
Anna M.ª Cardona, piano
Schumann, Grieg, Debussy, Turina.

BREDA

Església parroquial - 21,30 h.
Orfeo Gracienc. Dir.: Antoni Pérez-Simó
D. William, Haendel, Mompou, Scarlatti, Victoria, A. Soler, G. Lunn, Subizarreta, Botey, Morera, Balcells, Pérez Moya.

FALSET

Església de Sta. Maria - 22 h.
Coral Joia de Maig d'Anglesola.
Dir.: Narcís Saladrígues
Guerrero, Morales, Berchem, Lassus, Kodaly, Schumann, Schubert, Ynera, Vila, Taltabull, Bárdos, Villalobos, Esplà, Farreny, Langrée, Ruera.

ALCOVER

Sala parroquial - 22 h.
Coral Shalom
Dir.: Carme Valls
Cançons populars catalanes i d'arreu del món

ST. CUGAT DEL VALLES

Monestir - 22 h.
Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell
Música contemporània i cançons populars basques, hongareses, russes i catalanes.

SANT POL DE MAR

Local de Plaça - 22,30 h.
Trio Bartok
Milhaud, Bartok, A. Berg, Stravinsky.

BEGUR

Casino Cultural - 22 h.
Conjunt Instrumental Undàrius de Girona
Attaignant, Bach, Telemann, Purcell, Sammartin, Vivaldi.

CONCERT DE SANT JORDI
de la
CORAL SANT JORDI

direcció: ORIOL MARTORELL

● música contemporània:

Arnold SCHOENBERG

Charles E. IVES

Igor STRAVINSKY

Zoltán KODÁLY

José A. de DONOSTIA

José DELERRE

Carl ORFF

Eduard TOLDRA

Francis POULENC

Leonard BERNSTEIN

Vic NEES

Divendres, 23 d'abril de 1982, a les 22 h. — Diada de Sant Jordi

Parròquia de Sant Francesc de Sales
Passeig de Sant Joan, 57

Iniciación a la Música

Con esta nueva colección TAURUS se propone llenar una profunda laguna de la cultura y la música en España.

INICIACION A LA MUSICA va a tratar en profundidad y claridad el desarrollo de la música siguiendo el estudio de sus géneros.

Para que el lector pueda tener un conocimiento previo de lo que significan los signos de que se vale la música, sus diferentes estilos y la evolución de su historia desde un punto de vista global,

los tres primeros títulos de los quince que componen la primera serie de INICIACION A LA MUSICA TAURUS, se ocupan de una manera particular de estos tres apartados elementales, pasando luego al análisis detallado del desarrollo que ha sufrido, cada género.

Para completar este panorama la primera serie se cerrará con dos volúmenes, el primero dedicado a la historia de la evolución de los instrumentos musicales y el segundo, a las distintas maneras de interpretación, según las diferentes épocas y estilos.

Queremos destacar, por último, que TAURUS ha cuidado de modo especial la selección de sus colaboradores en esta colección y los especialistas ingleses, franceses, alemanes y norteamericanos que forman el grupo de contribuyentes de la colección INICIACION A LA MUSICA cumplen con creces el estudio de los temas encomendados a cada uno de los ensayos que forman estos títulos.

TITULOS DE LA COLECCION

METODO DE LECTURA MUSICAL

Howard Shanet 500 pts.

GUIA DE LOS ESTILOS MUSICALES

Douglas Moore 750 pts.

LA EVOLUCION DE LA MUSICA

H. C. Colles 975 pts.

LA SINFONIA (I Y II)

Robert Simpson

EL CONCIERTO

Ralp Hill

LA MUSICA PARA TECLADO

Denis Mathews

LA MUSICA DE CAMARA

Alec Robertson

LA MUSICA CORAL

Arthur Jacobs

LA OPERA (I Y II)

François-René de Tranchefort

HISTORIA DE LA CANCION

Denis Stevens

EL BALLET

P. Brinson y C. Crisp

HISTORIA DE LOS INSTRUMENTOS MUSICALES

Anthony Baines

HISTORIA DE LA EJECUCION MUSICAL

Frederick Dorian

TAURUS

Príncipe de Vergara, 81. Madrid-6
Distribuye ITACA
López de Hoyos, 141. Madrid-2

S. de ALBERO, A. SOLER, A. VIOLA, J. PAS-
TRANA ... Sonates inèdites espanyoles del
s. XVIII / Antonio Baciero, piano. / HISP-
VOX S 90.458.

Antonio Baciero és essencialment un pia-
nista. Un bon pianista. Tant és així, que tota
la seva vitalitat —que és molta— té per cen-
tre i eix el piano. I li plau de recuperar per
a aquest instrument tota una literatura del
teclat encara que no li sigui pròpiament
adiant. Ell mateix ens ho adverteix per tal
de no induir-nos a error: «La novetat edito-
rial i discogràfica corre paral·lela a una visió
interpretativa que admet les versions sobre
el piano actual al costat de les realitzables
en els fràgils i suggestius teclats de l'època;
la d'una projecció poètica personal (i, si vo-
lem, típicament romàntica i pianística) al
costat de l'experiència historicista dels tes-
timonis sonors del passat: cèmbals, espine-
tes, orgues de cambra i clavicordis tot ron-
dejant els polits vernissos i elegants feltres
dels nostres "Steinway", "Berhstein" o
"Boösendorfer", en un esforç de recuperació
de tantes pàgines obligades o perdudes entre
l'atapeïda "silva hispanica", peces moltes de
les quals considerables també des dels seus
diferents moments i variacions, en el gran
"museu imaginari" del teclat europeu.»

Bé. Aquesta confessió de Baciero és molt
útil en voler valorar la seva tasca. Tota pos-
sible —vàlida i oportuna— objecció cal que
tingui present aquest permanent supòsit de
pianista-investigador.

Sota el títol de Sonates espanyoles inèdites
del segle XVIII, Baciero aplega —a més de
tres peces anònimes— composicions de Se-
bastián de Albero, Julián Prieto, Esteban Re-
dondo, José Lidón, Joaquín Pastrana i dels
catalans Antoni Soler i Anselm Viola.

Els musicòlegs, els historicistes, ja tenen
tema de conversa.

El disc és patrocinat —curiosament— per la
Dirección General de Promoción del Libro
y de la Cinematografía, del Ministerio de
Cultura. És tracta, no caldria dir-ho, del pri-
mer enregistrament mundial.

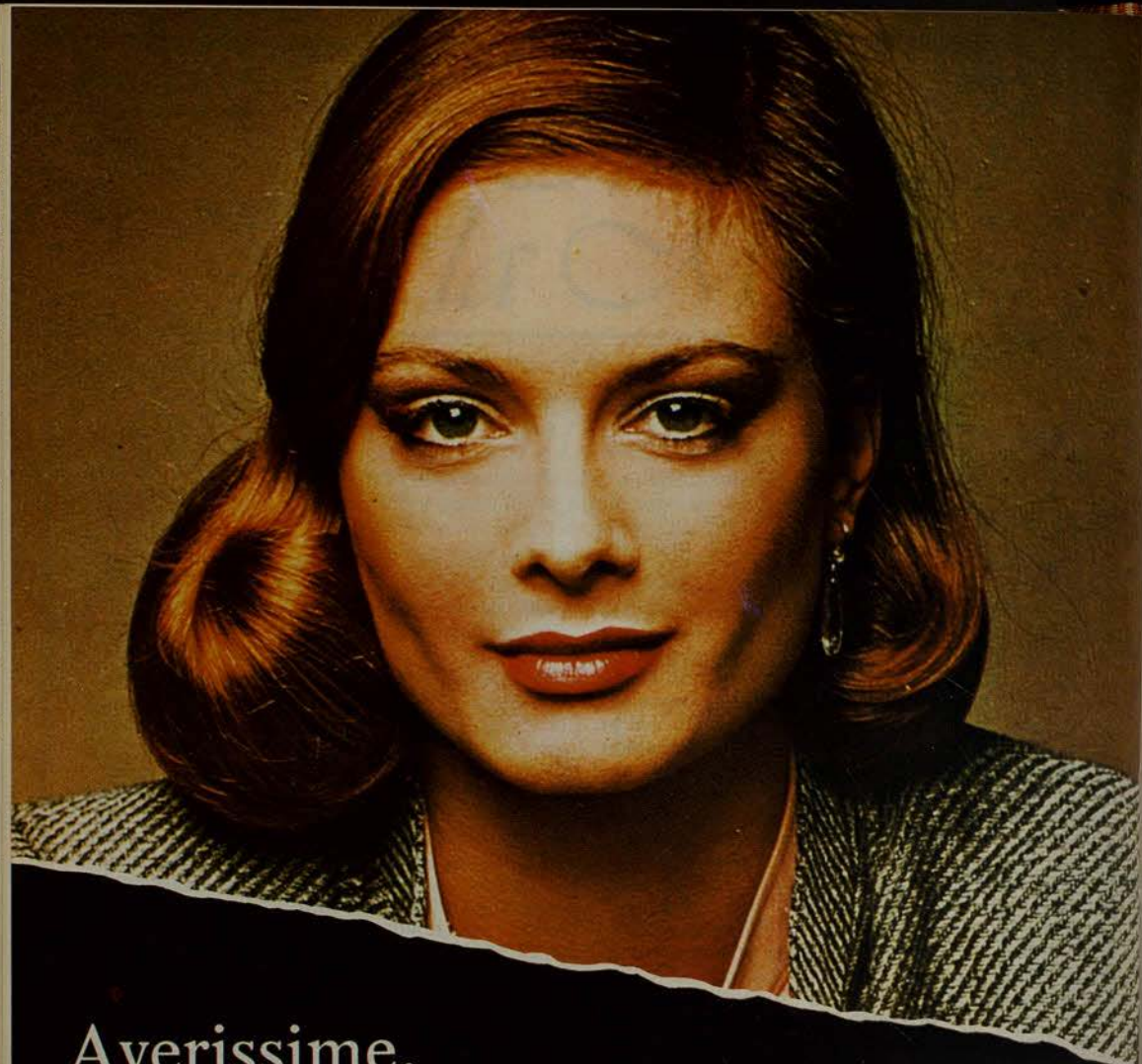
P. TXAIKOVSKI: Suite núm. 1, en re menor,
op. 43 / Orquestra Filharmònica de Lenin-
grad. Dir.: Alexander Dmitriev / MELODIA-
COLUMBIA. MLS 6000.

Les quatre Suites per a orquestra de Txai-
kovski —o de P'otr Il'ic Cajkovskij— corren
el perill d'ésser considerades com a obres
menors (en el sentit pejoratiu o desqualifi-
cador del mot). Obres menors? Probablement
sigui així, al costat d'altres obres més acon-
seguides del compositor. Però la marginació
soferta davant la Patètica o el conjunt per
a violí, per exemple, és del tot injusta.

És evident que el catàleg d'un compositor
no té, en bloc, un interès idèntic. Però l'o-
blit o l'obstinada insistència en obres més
directes i d'indubitable efecte, són factors
negatius, després de tot, per al coneixement
total del propi compositor. Sense oblidar l'o-
bra de cambra, o les cançons —fragmentà-
riament i escassa programades— ¿on i quan
és possible d'oïr, per exemple, la «Litúrgia
de Sant Joan Crisòstom», les «Vespres», els
duets, o la seva òpera «Ondina»?

Cal rebre, doncs, amb inicial interès l'enre-
gistrament de la primera de les quatre suites
que el compositor escriví entre els anys
1878-1879. Més d'un segle després, cal con-
siderar l'obra dins el context global de tota
la producció. És així, i en l'aprofundiment
d'una composició banal a primer cop d'ull,
que serà possible d'arribar al seu indubtable
interès. Interès, d'altra banda, fàcil d'acon-
seguir seduïts per la interpretació de la Fil-
harmònica de Leningrad. Res no hi és sobrer
o efectista. Hom retroba així bona part de la
personalitat musical de Txaiovski, composi-
tor definitivament mal conegut. Però, dies
vindran...

A. S.

Ayerissime. Y su piel es más joven que su edad.

Harriet Hubbard Ayer ha creado un complejo bio-estimulante notablemente eficaz.

Rico en componentes activos, Ayerissime acelera la renovación de las células devolviendo a la epidermis su elasticidad y su vitalidad.

Su piel es más joven. Más suave, más fresca. Es usted deslumbrante.

guia de concerts

DATA		LOCAL	CONCERT
ABRIL			
15, dijous	21 h.	Palau	Academy of St. Martin in-the-Fields. Iona Brown, director i solista. Vivaldi, Geminiani, Corelli. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Conservatori	Romà Escalas, flautes dolces barroques. Llorenç Alpert, fagot barroc. M. ^a Lluïsa Cortada, clavicèmbal. Frescobaldi, Castello, Cabanilles, Selma, Salavert, Telemann, Scarlatti. (Serveis Cultura Ajuntament.)
	21.30 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «La Sylphide».
	22 h.	Salesians de Sarrià	Manuel Barrueco, guitarra. Bach, Granados, Albéniz, Villalobos, Brouwer.
16, divendres	21 h.	Palau	Academy of St. Martin in-the-Fields. Iona Brown, director i solista. Mozart. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Conservatori	Jordi Salicrú, violí. Adolf Pla, piano. Anna Mora, violoncel. A. O. Sabater, piano. Mozart, Beethoven, Debussy, Sabater. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
	21.30 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «La Sylphide».
17, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Arto Noras, violoncel. Dir.: Aldo Ceccato. Rossini, Schumann, Txaikovski.
	21.30 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «La Sylphide».
18, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	11.30 h.	Palau de Congressos	Banda Municipal. M. ^a Carme Decamp, soprano. Dir.: Albert Argudo. Beethoven, Strauss, Txaikovski.
	18 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «La Sylphide»
	19 h.	Palau	Maria del Mar Bonet. Al Tall.
	19.30 h.	O. de Sants	Aula de Cant del Conservatori Municipal. Dir.: Pura Gómez de Ribó. Duos i Aries d'òpera.
19, dilluns	21.30 h.	Sala Villarroel	Ricard Peraire, clarinet. Jordi Vilaprinçó, piano. Schumann, Albéniz, Grovlez, Poulenc, Setó. (Serveis Cultura Ajuntament.)
	21.30 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «Giselle».
20, dimarts	21.30 h.	Liceu	Núria Calvo, violoncel. Elsa Capella, piano. (Joventuts Musicals de Barcelona.)
	21.30 h.	Zeleste	
21, dimecres	20 h.	Palau	Coral Sant Esteve de Vila-seca i Salou. Dir.: Angel Recasens. Mendelssohn, Brahms, Kodaly, Chailley, Civil. (Dimecres de R. N.)
	21.30 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «Giselle».
22, dijous	21 h.	Conservatori	Vesselin Paraschekevov, violí. Manuel García Morante, piano. Bach, Beethoven, Debussy, Ysaye, Wieniawski, Brahms, Mozart, Schubert, Txaikovski. (Serveis Cultura Ajuntament.)
	21.30 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «Giselle».

23, divendres	21 h.	Palau	Esbart Verdaguer.
	21 h.	Conservatori	Ferran García, piano. Elisabeth Segarra, piano. Roser Ríos, piano. Franck, Ravel, Chopin, Debussy, Schumann. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
	21.30 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «Giselle».
	21 h.	Museu Picasso	Grup Folkloric Basc Txalaparta.
	22 h.	St. Francesc de Sales	Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. «Concert de Sant Jordi».
24, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Solistes. Cors. Dir.: Salvador Mas. Haydn.
	19 h.	Palau de Congressos	Banda Municipal. Miquel Lerín, piano. Dir.: Albert Argudo. Glinka, Grieg, Poulenc, Respighi.
	21.30 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «Homenatge a Stravinsky».
25, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	18 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «Homenatge a Stravinsky».
	18 h.	St. Josep Oriol	Mn. Joan Artigues, orgue.
	19.30 h.	O. de Sants	Orfeó de Sants. Dir.: Enric Ribó. Autors catalans del segle XX.
27, dimarts	19 h.	Institut Estudis Nord-americans	Enric Ross, piano i música electrònica.
	21.30 h.	Liceu	Ballet de l'Òpera de París. «Homenatge a Stravinsky».
	21.30 h.	Galeria Maeght	Trio Santa Cecília, Lotti, Lamote de Grignon, Migot, Ibert, Brotons, Debussy. (JJ.MM. de Barcelona.)
	21.30 h.	Zeleste	Bernat Castillejos, flauta. Gloria Peig, piano. (Joventuts Musicals de Barcelona.)
28, dimecres	20 h.	Palau	Concerto Castello. (Dimecres de R. N.)
29, dijous	21 h.	Institut Estudis Nord-americans	Gerard Claret, violí. Josep M. ^a Escribano, piano. Turina, Stravinsky.
	21 h.	Conservatori	Anna Ricci, mezzo-soprano. Joan Rubinat, piano. Sévèrac, Debussy, Ravel, Mompou, Stravinsky, Comellas. (Serveis Cultura Ajuntament.)
	22 h.	O. Gracienc	Mercè Puntí, soprano. Manuel García Morante, piano. Brahms, Dvorák, Toldrà, Balcells.
30, divendres	21 h.	Conservatori	Xavier Rivera, piano. Quartet Dieupart. Lluís Pérez, piano. Schumann, Telemann, Haendel. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
	21.30 h.	Liceu	Ballet Folkloric. Esbart Dansaire de Rubí.

TEMPORADA 1981-82 - 15 d'abril de 1982 - Núm. 12 - Edició de 5.000 exemplars
 Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3
 Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

Joies i Perles
MAJORICA

Entreu en la nova tecnologia de Vieta

Vieta s'ha fet internacional; aquesta és una realitat ben sabuda dels veritables afeccionats a l'Alta Fidelitat. El disseny acurat dels seus productes i, sobretot, el so impecable de les seves pantalles acústiques han situat la nostra marca en un nivell d'elevada exigència.

Els SISTEMES 5000, en l'una qualsevol de les seves tres opcions, són un compendi d'encerts, tant per l'equilibri de qualitat entre els seus components com per la incorporació de veritables avenços tecnològics.

Coneixeu el SISTEMA 5000 al vostre distribuïdor VIETA. Fareu un pas decisiu vers l'autèntica Alta Fidelitat.

**SISTEMA
5000**

VIETA

Especialistes en Alta Fidelitat